

[Arne Melchior]

Og så over til dagens tekst. Jeg vil gerne citere statsministerens ord for nogle år siden om, at der ikke findes nogen opposition i dette folketing. Det var noget, statsministeren frydede sig over. I dag var han dog kommet så vidt, at han erkendte, at den kamp, der har været her i de senere måneder, er efter demokratiets egentlige opskrift, nemlig et spil og et modspil. Altså der bør være en opposition, der bør være en energisk, en meget kritisk opposition, der bør være en ambitiøs opposition. Statsministeren har i mellemtiden altså indset, at det har han. Det findes der.

Der er for mig ingen tvivl om, at han er klar over det, og at det er en af grundene til, at statsministeren og hans parti har indforskrevet sig så fuldstændig hos SF, som tilfældet er, og som det er fremhævet fra forskellige ordføreres side. Der kan også være andre, mere taktisk bestemte grunde til, at statsministeren har måttet foretage dette valg. Men der ligger altså også det i det, at han har frygtet, at firkløverpartierne kommer til. Hvis han ikke troede, de kunne fungere, var det jo meget nemt for ham og meget bekvemt for ham at lade dette demonstrere i fuld offentlighed. Men han ved i virkeligheden godt, at kom de til, så ville de yde et sobert stykke arbejde og holde ham og hans parti fra magten en god stund fremover. Mon ikke det netop er en hovedårsag til, at han ikke har ønsket denne situation?

Over for dette firkløver står altså en triangel, triangelpartierne S, SF og de radikale. Jeg kan ikke så meget som hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen fritage de radikale for et ganske betydeligt medansvar for det, der er foregået de senere dage og uger. De forekommer mig noget forpjuskede. I den sammenhæng vil jeg gerne citere mig selv fra i fjor, hvor statsministeren havde talt om valg, og hvor nogle af hans ministerkolleger havde deltaget i denne snak i nogle uger. Da var det, jeg fik sagt til Berlingske Tidende en søndag morgen, at nu får vi enten det valg, eller også får vi en forpjusket statsminister. Vi fik begge dele. Og det kan vi leve med. Værre er, at vi har fået en forpjusket lovgivning, og at vi har en forpjusket politisk situation. Nu er forpjusket måske et slangord. Jeg har slået det op, og det står efter ordbogen for »uorden«. Vi har en uordentlig politisk situation, tør man nok sige.

Siden den dag tidligt i september 1981, hvor statsministeren af vanvare eller efter en pludselig indskydelse første gang fik sagt ordet »valg« i en eller anden truende form, siden den dag i september har vi ikke haft en eneste dag, hvor nogen i dette land med sikkerhed har kunnet sige, hvordan regeringen ser ud en måned fremme fra den pågældende dato inden for disse 9 måneder. I 9 måneder har tingene svømmet på den måde. Jeg har ikke noget imod, at der er en labil situation i nogen tid, at den er svømmende i nogen grad, men at den er totalt svømmende hele tiden, det må være ødelæggende for den politiske situation – og så altså for folkets, for nationens liv, som er afhængigt af den politiske situation, og for investering, igangsætning, opsparing, dispositioner af enhver art såvel for private som for virksomheder, offentlige såvel som kapitalistisk ejede. Det må være helt ødelæggende, og det er ødelæggende.

Nu er denne situation bestemt at skulle fortsætte. 9 måneder var ikke nok. Nu skal den fortsætte foreløbig i 3, 4, 5 måneder. Som et yderligere eksempel på forpjusketheden, på uordenen, skal jeg nævne, at de partier, triangelpartierne, som bærer denne forpjuskede lovgivning igennem, gør det, samtidig med at de både håner og bekæmper hinanden – og vel at mærke på de områder, om hvilke de stemmer sammen i tinget.

Vi har jo også været i et nært samarbejde med socialdemokratiet, i et egentligt forligssamarbejde. Da var vi 4 partier om det, men i den periode, det stod på, opførte vi os sandelig nobelt over for hinanden og bekæmpede ikke hinanden vedrørende de ting, vi havde indgået aftaler om og stemte sammen om. Vi havde ingen aftale om skolepolitik og om udenrigspolitik og om kulturpolitik og om energipolitik og en række andre ting; dér kunne vi slås frit, men i forbindelse med de ting, som skulle bæres igennem i fællesskab, når vi havde afsluttet vores diskussioner og eventuelle skænderier om tingene og var nået frem til en løsning, håned vi ikke hinanden på den måde, som vi har set det så sent som i dag at man gør, de tre partier, der danner flertallet, imellem.

Ja, SF har ligefrem lagt revolveren frem på bordet, for det er jo sådan, at statsministeren og hans regering har fået at vide helt konkret, at hvis ikke SF får sin vilje i meget